

VENDÉGÜNK: LOURDU Raju Chavvakula verbita atya

1979. június 18-án láttam meg a napvilágot a Dél-indiai Andhra Pradesh államban, Rayavaram nevű faluban, a hagyományosan katolikus keresztény Chavvakula család 2. gyermekeként. Szüleim nagy szeretetben, hittel és mélyen vallásos lelkülettel neveltek, valamint biztosították számomra a tanulás lehetőségét, amely meghatározta és mai napig meghatározza életemet.

Gyermekként sokat hallottam és olvastam Kalkuttai Teréz anyáról, aki a távoli Európából jött el Indiába és egész életét a szegények és a legszegényebbek szolgálatának szentelte. Az ő példa értékű élete ösztönözött engem a jó tettek, szeretetszolgálatra.

Verbita atyáktól hallottam először a misszióról és annyira megragadott az üzenetük, hogy fiatalon, 17 évesen beléptem a Verbita Missziós rendbe. Rendi előjáróim javaslatára kispapként érkeztem Magyarországra a 2005-ös esztendőben. Egy év nyelvtanulás és egy év plébániai gyakorlat után a Sapientia Hit tudományi Főiskolán folytattam Indiában megkezdett tanulmányaimat. 2010-ben örökfogadalmat tettem, majd a főiskola befejezése után 2012-ben, 33 évesen szenteltek pappá. A szemináriumi évek alatt megerősödött a szeretetszolgálat iránti elhivatottságom, mely mai napig áthatja életemet. A papságom első évét Pécsen a Jézus szíve plébánián töltöttem, ahol sokat tanultam és gyakoroltam a lelkipásztori szolgálatot.

A Köröm-Girincs plébániára 2013-ban kerültem, ahová a Magyar Verbita Rendtartomány JPIC koordinátornak nevezett ki. A JPIC az „Igazságosság, Béke és a Teremtés Megőrzése” pasztoráció a verbita rend missziós tevékenységének egyik legfőbb formája. Feladata a katolikus egyház szociális téren végzett szolgálatának erősítése, küldetésének tekinti a világ igazságosabbá és békésebbé tételét, az emberi jogok védelmét, valamint a teremtett világ megőrzését. A különböző missziós programok a társadalom peremén élő szegények és elesettek, valamint a szociális igazságtalanság és az emberi erőszak miatt szenvedők pártfogását is szolgálják. Ezáltal a Verbita Renddel összhangban a JPIC célja a cigány pasztoráció is, mely céljaul tűzte ki a cigányság identitásának, önbecsülésnek erősítését, felemelkedésének elősegítését, emberi méltóságának helyreállítását, ezáltal helyet adva nekik a társadalomban és az egyházban. Hála Istennek, hogy a 6 év szolgálatom alatt kinyíltak az egyház kapui a cigány és nem cigány testvérek számára ahol mindenki szeretve, elfogadva és megbocsátva érzi magát. Személyesen hiszek abban, hogy az Istenben vetett hit és megfelelő életrend képes az emberek életét megváltoztatni. Ennek fényben közösségeket építettünk a cigány pasztorációban a gyerekeknek, fiataloknak és a családoknak ahol a hitet tudják gyakorolni és átadni másoknak is. A 6 év körüli szolgálatom után a verbita Generalis atya kinevezett engem, mint missziós titkár a Magyar rendtartományban. Isten Segítségével szeretnék teljes hittel, szeretettel és lelkesedéssel szolgálni a misszió előmozdításban, a Magyar Egyházban. Kérem az imáitokat ebben az új szolgálatomban.

NAGYON VÁROM MÁR

a november végét, mert az egyik kedvenc helyemen, a Hunga-Rio kávézóban fogunk fellépni (ahol nemcsak csodálatos emberekkel lehet találkozni, de a város egyik legfinomabb -brazilkávéja is itt kapható. Ráadásul Vörös Annával fogok felolvasni, akinek az írásai nagyon közel állnak hozzám, és a testvérem, Janković-Izsó Nóra zenél majd, akivel mindig különleges élmény fellépni. Gyertek el, ha ráértetek 30-án (szó) este, szeretettel várunk titeket.

Izsó Zita

PROKOPP MÁRIA ELŐADÁSA

10-én Dr. Prokopp Mária professzor, művészettörténész „Botticelli Esztergomban” c. tartott előadást a KÉSZ csoportnak.

Bevezetésként a történelmi háttért vázolta fel, röviden ismertette az uralkodók, oligarchák, egyházi méltóságok köreit, az európai hatalmi viszonyok alakulását a 15.szdz-ban, főként Mátyás király uralkodását megelőzően, és az alatt. Kiemelte, hogy a magyar királyságnak az államalapítástól a török megszállásig meghatározó szerepe volt Európa kulturális, gazdasági életében. Elemezte Vitéz János munkásságát, aki a Hunyadiak nevelőjeként, kancellárként, püspökként majd érsekként, egyetemalapítóként írta be magát a magyar történelembe. Ő hívta meg Botticellit, Fra Filippo Lippi tanítványát Esztergomba, hogy az érseki palota lakótornyában, a kápolna előterében az egyetemi képzés eszmeiségére utalóan fesse meg a négy sarkalatos erényt (igazságosság, mértékletesség, bátorság és okosság). A lakótorny emeleti részei a török időkben leomlottak, a romok több, mint 300 évig fedték el a földszinti részeket, többé-kevésbé megóvva a pazar díszítéseket, köztük leginkább Botticelli remek freskóit. Esztergom régészeti feltárását az 1938-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra történő felkészülés jegyében kezdték meg, sajnos a folytatásnak a II. világháború, majd az azt követő vallásellenes időszak gátat emelt. A feltárások és a restaurálás a magyar államiság millenniuma kapcsán indul újra, a munkálatok jelenleg is folynak. Nemzetközi egyetértés van abban, hogy a négy allegorikus erény-alak Botticelli munkája. Prokopp Mária előadása az ismeretközlésen túl azt a gondolatot is közvetítette, hogy múltunk megalapozza nemzeti büszkeségünket, és fontos feladatunk, hogy ez ne merüljön feledésbe. E téren mindenkinek meg van a saját feladata.

Galgóczy Ágnes

NE ÍTÉLJ.....!

Egy tanulságos esetről szeretnék tudósítani. Amikor elkezdődött a tatarozás, és az köztudottan sok piszokkal jár, hogy kevesebbet kelljen Gyuszinak /sekrestyés úr/ takarítani, adományban rendeltünk egy nagy szőnyeget a bejárathoz. Ami az elmúlt hétfőig ott volt, mikor is egyik délutánra eltűnt. /ellopták/ Eléggé kétségbeestem, mert elolvasva a szerződést kb.100 000 Ft kártérítést kellett volna fizetnünk. Mit tehetnék? Kezdttem gondolkodni, majd rájöttem, valószínű azon kívül, hogy feljelentést teszünk, csak azért, hogy kicsit jobban figyeljenek a templomra, túl sokat nem. Másik, hogy írok a cégnek egy kérvényt, hogy tekintsenek el a kártérítéstől. De, ami fontosabb hogy imádkozom a cég vezetőiért, hogy legyenek irgalmasok. Mindent megtettem, és vártam a választ a cégtől.

Ma, amikor megnéztem a leveleimet, rögtön a szemembe ötlött a következő: xy feladó; Nagy örömrre szolgál.... már sejtettem, hogy jó hírt kaptam, még mielőtt elolvastam volna az üzenetet. Ekkor az első az volt, hogy hálát adtam Istennek, hogy meghallgatta az imámat és teljesítette a kérésemet.

Hajlamosak vagyunk ítélni embereket felett ismeretlenül is, mert azt gondoljuk, nekünk mindig igazunk van! „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosnak pedig kegyelmet ad.” (Jak.4,6) Szeretném megnyugtatni az ítélezőket, hogy az ígért kedvezményt megkaptuk a szőnyegre és eltekintenek a kár megtérítésétől is. Egyébként az üzletkötő, maga is vallásos ember a 8.kezűletben született, templomunkban keresztelték, ide járt misére régen. Válaszlevelét ezzel zárta: Kívánok a Plébánia minden tagjának áldott, békés karácsonyi ünnepeket!

Landesz Rita

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2019 NOVEMBERÉBEN (I.)

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelme- seket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

A fiatalok kissé izgatottan, de nagy örömmel léptek be a fiú szüleinek lakásába, hogy „hivatalosan” is bejelentsék: házasságot akarnak kötni. Ezt ugyan már mindenki tudta, a fiatalok egyre szorosabbá váló kapcsolata sejteni engedte. „Nagyon örülök, hogy így határozatok – mondta a fiú apja –, és szívből kívánom, hogy boldogok legyetek. Tudjátok ugye, hogy mindig is arra törekedtünk, hogy a mi családjukban mindenki szabadon döntsön a saját ügyeiben, mi nem akarunk senkire semmit ráerőltetni. Legfeljebb lehetőségeket kínálunk fel nekik, és ha akarnak élni ezekkel a lehetőségekkel, segítünk nekik. Templomba járó katolikusok vagyunk, tiszteljük a katolikus hagyományokat, gyerekeink meg vannak keresztyelve, járattuk őket hittanra is, de a továbbiakban a vallási kérdésekben maguk döntenek. Modern család vagyunk, igyekszünk a társadalom alapsejtjeként a modern társadalmat szolgálni. Természetesen mindenben segítünk nektek, az esküvő megrendezésében, közös életetek elindításában, és bármiben, hogy ti is modern család lehessetek.”

Modern, sőt posztmodern társadalomban élünk. Ennek a társadalomnak a vezéreszméjét a francia forradalom fogalmazta meg: szabadság – egyenlőség – testvériség. Felmerül azonban a kérdés: sikerült-e ennek a szép eszmének megfelelő társadalmat megvalósítani bárhol a világon? Mondhatja-e valahol, valamilyen államban valaki is, hogy igazán szabad, minden embertársával egyenlő, és testvéri szeretetben él? Az a magát szabadnak képzelő ember, aki épp szabadsága érdekében elutasít mindenfajta tekintélyt, mindenben a maga ura akar lenni, nehezen fog alkalmazkodni embertestvéreihez, mert az alkalmazkodás szabadságát korlátozná. A gyengébbekkel, szegényebbekkel való egyenlősdi pedig lemondással, önkorlátozással járna, ezzel pedig csorbulna a „magam ura akarok lenni” elv. Így aztán a gazdagabb, az erősebb, az ügyesebb olyan lehetőségekhez juthat, amelyek révén nem csak még gazdagabb lehet, hanem „egyen-

lőbb” a többinél, azaz hatalmat is kaphat, amellet, jobban is élhet, mint a többiek. Mára odáig jutottunk, hogy a „posztmodern” ember nemcsak semmiféle tekintélyt nem ismer el maga felett, hanem mindent és mindenkit a saját, elsősorban gazdasági érdekei szerint értékeli.

Idézetek fel általatok megismert vagy megtapasztalt olyan eseteket, amelyek során egy közösség (társaság, család, csoport) önálló és mindentől független akart lenni, és elutasított mindenfajta tekintélyt. Milyen következményekkel járt ez?

Az utóbbi évtizedekben a Katolikus Egyház megnyilatkozásaiban egyre nagyobb hangsúlyt kap az emberi méltóság kérdése. Szent XXIII. János pápa Pacem in terris kezdetű enciklikájában (1963) az emberi méltóságot abból eredezteti, hogy Isten az embert értelemmel és szabadsággal ruházta föl, s Jézus Krisztus által megváltotta, kegyelembe öltöztette és örök életre hívta. A társadalmi élet és rend végső soron az emberi méltóság megvalósítását jelenti. A II. vatikáni zsinat tanításában az emberi méltóság alapja az istenképeség, az ateizmus ezt alapjaiban támadja, a bűn pedig lerombolja. Szent II. János Pál pápa hangsúlyozza, hogy az emberi méltósághoz alapvetően hozzátartozik az ember hivatása, transzcendenciája is. Az ember csak akkor teljesebbé válhat, ha nyitott nemcsak a természet, önmaga és a többi ember, hanem Isten és országa felé is. Ferenc pápa azt mondja: amikor a pénz válik minden tevékenység és kezdeményezés céljává és okává, akkor a haszonelvű és a profitorientált szemlélet kerül előtérbe, amely nem tiszteli az emberi személyt. Ha a személyt nem tisztelik, nem úgy kezelik, mint akinek veleszületett méltósága van, akkor nem is vállalnak vele szolidaritást, tehát meglazulnak a kapcsolatok, szó sem lehet egyenlőségről, testvériségről. Az ilyen társadalomban nem jó élni. A 21. században is érvényes Jézus szava: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol moly és rozsdá emészti, ahol a tolvajok betörnek és lopnak. Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem moly, sem rozsdá nem emészti, és ahol tolvajok nem törnek be és nem lopnak.” (Mt 6,19–20)

- *folyt. Köv.* -

Bíró László tábori és családfelügyelő püspök